

ΜΥΘΟ/ΚΟΣΜΟΠΛΑΣΙΕΣ:

**«ΕΠΙΝΟΩΝΤΑΣ ΤΟ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΤΟΥ ΓΙΑΝ ΜΠΑΡΤ ΒΑΝ
ΒΙΕΡΧΑΝΕΖ»**

ΖΩΗ- ΔΑΝΑΗ ΑΣΤΕΡΑΤΑΚΗ

A.M: 3819042

EMAIL: ZASTERATAKI@UTH.GR

ΤΜΗΜΑ ΠΟΛΙΤΙΣΜΟΥ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΚΩΝ ΜΕΣΩΝ ΚΑΙ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΩΝ

ΕΠΙΒΛΕΠΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ: ΧΑΤΖΗΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΜΑΡΙΟΣ

ΕΞΕΤΑΣΤΙΚΗ ΕΠΙΤΡΟΠΗ:

ΧΑΤΖΗΠΡΟΚΟΠΙΟΥ ΜΑΡΙΟΣ

ΔΟΥΚΑ ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ

ΠΑΣΧΑΛΙΔΟΥ ΜΑΡΙΑ

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟ ΘΕΣΣΑΛΙΑΣ 2023

Κωδικός: bkIf3fwoDmVrBCμου980bA

Επιβεβαιώνεται το γνήσιο Υπουργείο
Ψηφιακής Διακυβέρνησης / Verified by the Ministry
of Digital Governance, Hellenic Republic
20230611160710+03'00"

ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ

**Υπεύθυνη Δήλωση
(άρθρο 8 Ν.1599/1986)**

Η ακρίβεια των στοιχείων που υποβάλλονται με αυτή τη δήλωση μπορεί να ελεγχθεί με βάση το αρχείο άλλων υπηρεσιών (άρθρο 8 παρ. 4 Ν. 1599/1986).

Προς ⁽¹⁾ :	Πανεπιστήμιο Θεσσαλίας						
Όνομα:	ΖΩΗ ΔΑΝΑΗ			Επώνυμο:	ΑΣΤΕΡΑΤΑΚΗ		
Όνομα και Επώνυμο Πατέρα:							
Όνομα και Επώνυμο Μητέρας:							
Ημερομηνία γέννησης:							
Τόπος Γέννησης:							
Αριθμός Δελτίου Ταυτότητας:				Τηλ:			
Τόπος Κατοικίας:			Οδός:			Αριθ:	ΤΚ:
ΑΦΜ:			Δ/ση Ηλεκτρ. Ταχυδρομείου (E-mail):				

Με ατομική μου ευθύνη και γνωρίζοντας τις κυρώσεις⁽²⁾, που προβλέπονται από τις διατάξεις της παρ. 6 του άρθρου 22 του Ν. 1599/1986, δηλώνω ότι:

Βεβαιώνω ότι είμαι συγγραφέας αυτής της πτυχιακής εργασίας, η οποία εκπονήθηκε σύμφωνα με τον Κανονισμό Εκπόνησης Πτυχιακής Εργασίας του ΤΠΔΜΒ.

11/06/2023

Ο - Η Δηλ.

ΖΩΗ ΔΑΝΑΗ ΑΣΤΕΡΑΤΑΚΗ

**Αφαίρεση προσωπικών δεδομένων
(Υπηρεσία Βιβλιοθήκης & Πληροφόρησης
Πανεπιστημίου Θεσσαλίας)**

(1) Αναγράφεται από τον ενδιαφερόμενο πολίτη η αρχή ή η υπηρεσία του δημόσιου τομέα όπου απευθύνεται η αίτηση.

(2) Γνωρίζω ότι: Όποιος εν γνώσει του δηλώνει ψευδή γεγονότα ή αρνείται ή αποκρύπτει τα αληθινά με έγγραφη υπεύθυνη δήλωση του άρθρου 8 τιμωρείται με φυλάκιση τουλάχιστον τριών μηνών. Εάν ο υπαίτιος αυτών των πράξεων σκόπευε να προσπορίσει στον εαυτόν του ή σε άλλον περιουσιακό όφελος βλάπτοντας τρίτον ή σκόπευε να βλάψει άλλον, τιμωρείται με κάθειρξη μέχρι 10 ετών.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΗ.....	4
ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ.....	4
ΚΟΣΜΟΠΛΑΣΙΑ-WORLDBUILDING ΚΑΙ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ.....	6
TRAVELOGUE: ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΟΥΣΣΟ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝ.....	9
ΕΠΙΛΟΓΟΣ.....	12
ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ.....	13

ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στην παρούσα εργασία, ερευνώ το βασικό μου ερώτημα το οποίο αφορούσε την δημιουργία ενός ταξιδιωτικού ημερολογίου- τεκμήριου βασιζόμενη σε διαφορετικές αφηγηματικές μεθόδους. Χρησιμοποιώντας κυρίως μεθοδολογίες κοσμοπλασίας, εννοώντας την δόμηση του πλαισίου μέσα στο οποίο κινείται η ιστορία, καθώς και μυθοπλασίας, σκοπός είναι να δημιουργηθεί μια διαδραστική αφήγηση μέσω ενός έντυπου βιβλίου. Αντλούνται συμβολικές παράλληλες με εθνογραφικό υλικό, την σύνδεση του με το είδος του ταξιδιωτικού ημερολογίου/travelogue καθώς και ανάλυση των δυο βασικών όρων που διακυβεύονται. Σκοπός είναι η δόμηση ενός έργου το οποίο συμπλέκει στη φύση του την αντικειμενικότητα του τεκμήριου και την υποκειμενικότητα του φανταστικού. Το παρακάτω κείμενο πρόκειται για το τεκμηριωτικό δοκίμιο ανάλυσης αυτού του καλλιτεχνικού πρότζεκτ.

ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ

Όπως όλοι οι άνθρωποι στη Βαβυλώνα, υπήρξα ανθύπατος. όπως όλοι, ένας σκλάβος: Έχω γνωρίσει επίσης την παντοδυναμία, την ασέβεια, τη φυλάκιση. Κοίτα: λείπει ο δείκτης στο δεξί μου χέρι. Κοίτα: μέσα από το σκίσιμο της κάπας μου μπορείς να δεις ένα ερυθρό τατουάζ στο στομάχι μου. Είναι το δεύτερο σύμβολο, το Μπετ.

Στο κείμενο «Το Λαχείο στην Βαβυλώνα του Jorge Luis Borges, ο πρωταγωνιστής και αφηγητής της ιστορίας εξιστορεί την ιδιαίτερη ιστορία του θεσμού του Λαχείου σε μια διαφορετική εκδοχή της πόλης της Βαβυλώνας. Η ταυτότητα του αφηγητή παραμένει αρκετά μυστήρια στον θεατή, πέρα από αυτοαναφορές, όπως το παραπάνω απόσπασμα, που βρίσκονται στην πρώτη σελίδα. Ο Borges αναμινγνύει ψήγματα πραγματικότητας μαζί με μυθοπλαστικά στοιχεία δημιουργώντας μια ιστορία η οποία ταυτοχρόνως ξενίζει και είναι γνωστή στον θεατή.

Εμπνευσμένη από το έργο και γνωρίζοντας πως ήθελα να προχωρήσω στην δημιουργία ενός καλλιτεχνικού project, αναρωτήθηκα πως θα μπορούσα να δημιουργήσω ένα αφηγηματικό έργο βασισμένο σε έναν κόσμο δικής μου επινόησης. Κατέληξα στην δημιουργία ενός ημερολογίου- τεκμήριου, κάτοχος του οποίου θα ήταν ένας φανταστικός χαρακτήρας. Αντλήθηκε έμπνευση από έργα παιδικής λογοτεχνίας μυθοπλαστικής καταγραφής πλασμάτων και γεγονότων, όπως το «A Natural History of Fairies» (Folklore Field Guides) (Hawkins & Roux, 2020) καθώς και το «Dragonology: The Complete Book of Dragons»

(Steer, October 1, 2003). Έργα όπως τα παραπάνω συγκροτούν έναν σχεδόν εγκυκλοπαιδικό χαρακτήρα, εμφανιζόμενα σαν ημερολόγια κάποιου ερευνητή (επιστημονικού ή μη) ο οποίος καταγραφεί με εικόνες και κείμενο το αντικείμενο που ερευνά, γεγονός που ήθελα ως έναν βαθμό να μιμηθώ στο δικό μου έργο. Λογοτεχνικά έργα σε στυλ ταξιδιωτικής αυτοβιογραφίας όπως ο «Ροβινσώνας Κρούσος» του Daniel Defoe αποτέλεσαν εξίσου σημαντική πηγή έμπνευσης. Το έργο βασίζεται σε τρεις μορφές αφήγησης, μέσω του κειμένου, των σχεδίων και της ίδιας της κατασκευής του ημερολογίου.

Περιληπτικά, το ημερολόγιο γράφεται από έναν νεαρό καλλιτέχνη επονομαζόμενο Γιάν Μπαρτ Βαν Βιερχανέζ. Ο Γιαν καταγράφει τα συμβάντα του επαγγελματικού του ταξιδιού του μέσω θάλασσας προς την πόλη της Νέας Ορτελίζ και τα ατυχή γεγονότα που τον οδηγούν στο, άγνωστο για αυτόν, νησί της Μεγάλης Πεταύρου. Κατά την περίοδο διαμονής του στο νησί γνωρίζει και χτίζει επαφές με έναν κάτοικο ονομαζόμενο Πτέρη, μια σχέση που ο ίδιος διαλύει αργότερα παρασυρόμενος από τις τύψεις του για την καθυστέρηση του ταξιδιού του και την σύντομη αναχώρηση του από το νησί. Εν, τέλει, παρά την ολοκλήρωση του ταξιδιού του ο Γιαν χάνει την επαγγελματική ευκαιρία την οποία τόσο ήθελε, συνειδητοποιεί όμως πόσο σημαντικές ήταν για αυτόν οι επαφές του στο νησί, αφήνοντας την ιστορία ανοιχτή προς την ολοκλήρωσή της. Η συνέχεια της πορείας του ταξιδιού του Γιαν παραμένει άγνωστη στους/στις αναγνώστες-τριες

Για να δημιουργήσω το περιβάλλον εντός του οποίου εκτυλίσσεται η ιστορία, χρησιμοποίησα μεθόδους κοσμοπλασίας. Έτσι η ιστορία του Γιαν εκτυλίσσεται σε ένα περιβάλλον μερικώς γνωστό στον Γιαν αλλά εντελώς καινούργιο για τους αναγνώστες.

Συνοδευτικά με το κείμενο, το ημερολόγιο περιέχει σχέδια, φτιαγμένα από τον μυθοπλαστικό συγγραφέα του ημερολογίου, που δημιουργούν μια παράλληλη αφήγηση. Αυτό, επιτρέπει στον αναγνώστη να παρατηρήσει τον κόσμο με έναν πολύ προσωπικό και υποκειμενικό τρόπο, μέσα από τα μάτια του πρωταγωνιστή. Η υποκειμενικότητα της αφήγησης άλλωστε είναι ένα μεγάλο κομμάτι των πρωτοπρόσωπων κείμενων. Ακολουθώντας την σχέση αφηγητή-αναγνώστη όπως αναφέρονται στις θεωρίες του Genette, ανακαλύπτουμε πως η φύση του Γιαν είναι ενδοδιηγητική- ομοδιηγητική καθώς ο Γιαν αποτελεί ενεργό μέλος της ιστορίας αλλά και την διηγείται σε ένα δεύτερο επίπεδο, μέσω της καταγραφής της στο ημερολόγιο. Μέρος της κατανόησης μυθιστορηματικών διηγήσεων είναι ο καθορισμός, σε κάθε πρόταση, της ύπαρξης απόψεων χαρακτήρων. Αν υπάρχουν, θα πρέπει να αναγνωριστεί ποιος είναι ο χαρακτήρας του οποίου η άποψη προβάλλεται. (Wiebe, 1990, σ. 401) Τόσο η

γραμματοσειρά που χρησιμοποιείται όσο και η φύση των σχεδίων που καταγράφονται προωθούν την αισθητική ενός γραπτού ημερολογίου. Η γραφή του Γιαν αντιδρά με το περιβάλλον στο οποίο βρίσκεται, όπως για παράδειγμα στην αστάθεια της όταν ο πρωταγωνιστής αντιμετωπίζει άσχημα καιρικά φαινόμενα στην θάλασσα. Τα ίδια τα σχέδια εξελίσσονται μαζί με τον χαρακτήρα, ξεκινούν ως αβέβαια και ασύμφωνα, καταλήγουν όμως πιο δομημένα και ολοκληρωμένα όσο πιο σταθερός αισθάνεται ο ίδιος ο δημιουργός.

Τέλος, λεπτομέρειες στην κατασκευή του ιδίου του τεκμήριου μπορούν να παρέχουν πληροφορίες στον αναγνώστη, όπως για παράδειγμα σκισμένες σελίδες ή λοιπά χαρτιά τα οποία βρίσκονται αναμεσά στα φύλλα. Κατανοεί κανείς το πως μεταχειρίζεται ο κάτοχος το ημερολόγιο αλλά και σε τι συναισθηματική κατάσταση βρισκόταν. Όλα αυτά τα χαρακτηριστικά τα οποία θεωρητικά βρίσκονται εκτός της κειμενικής αφήγησης του βιβλίου αλλά ταυτοχρόνως συμμετέχουν μέσα σε αυτή μετατρέπουν το βιβλίο σε ένα *livre-objet* (βιβλίο-αντικείμενο). Αντιστοίχως με τα διαδραστικά χάρτινα περύγια κάποιων μεσαιωνικών βιβλίων ανατομίας ή ακόμη και τα χάρτινα αποκόμματα του «Cent mille milliards de poèmes» του Raymond Queneau (ARAGUAS, 2019), το ημερολόγιο του Γιαν μοιράζεται την δομή ενός βιβλίου που λειτουργεί εκτός των περιορισμών της αφήγησης πάνω στην δισδιάστατη τυπωμένη σελίδα.

ΚΟΣΜΟΠΛΑΣΙΑ-WORLDBUILDING ΚΑΙ ΜΥΘΟΠΛΑΣΙΑ

Μεγάλο κομμάτι της εργασίας αποτέλεσαν οι μέθοδοι κοσμοπλασίας που οδήγησαν στην δημιουργία του. Το Worldbuilding ή κοσμοπλασία αφορά την τέχνη της δημιουργίας ενός φανταστικού κόσμου. (Merriam-Webster, 2023). Η διαδικασία αυτή είναι πολύπλευρη και μπορεί να εμπεριέχει πολλές πτυχές, από την γεωγραφία του τόπου, την χλωρίδα και πανίδα του, τους κατοίκους του, τις ενδοπροσωπικές σχέσεις μεταξύ πληθυσμών, την γλώσσα, τις παραδόσεις και την τεχνολογία τους. Όποια κομμάτια και αν επιλεγθούν, σκοπός είναι η δημιουργία ενός ολοκληρωμένου κόσμου. (Wolf, 2020)

Στην περίπτωση μου, επέλεξα να στήσω ολιστικά ένα νέο πλαίσιο για την ιστορία, γεγονός που μας απομακρύνει από παρόμοιες αφηγήσεις όπως για παράδειγμα το “Life of Pi”¹ του Yann Martel καθώς ανήκουν περισσότερο στο είδος του μαγικού ρεαλισμού².

¹ Το Life of Pi είναι ένα μυθιστόρημα περιπέτειας φαντασίας του Yann Martel που εκδόθηκε το 2001. Ο πρωταγωνιστής, Piscine Molitor "Pi" Patel, ένα αγόρι Ταμίλ από το Pondicherry, εξερευνά ζητήματα

Στο έργο, η ροή πληροφοριών για την κατάσταση του κόσμου σπανίζει. Καθώς παρατηρούμε τις προσωπικές σκέψεις ενός υποκείμενου αποσπασματικά και σε ένα συγκεκριμένο χρονικό πλαίσιο δεν μπορούμε να γνωρίζουμε αρκετά βασικά χαρακτηριστικά για τον τρόπο ζωής του. Μαθαίνουμε από και προς που μετακινείται ο πρωταγωνιστής αλλά δεν γνωρίζουμε αναλυτικά για παράδειγμα ποιο είναι το πολιτικό κλίμα μεταξύ χωρών, ή καν ποια είναι η γεωγραφική δομή του κόσμου πέραν από τα περιθώρια της γραπτής πληροφορίας και του χάρτη τον οποίο έχει μαζί του ο πρωταγωνιστής. Αυτός ο στοιχειώδης περιορισμός είναι άμεσο αποτέλεσμα δυο μεθόδων κοσμοπλασίας, του «μαλακού» και «κάτω προς τα πάνω» worldbuilding .

Στην πρώτη περίπτωση, συναντάμε τις μεθόδους της μαλακής κοσμοπλασίας εφόσον οι κανόνες του συστήματος μας είναι ουσιαστικά άγνωστοι. Αυτό ωθεί την ενεργοποίηση της φαντασίας και περιέργειας του αναγνώστη οδηγώντας τον στην δημιουργία συμπερασμάτων όσον αφορά τον κόσμο και τους χαρακτήρες. Ακόμη και οι μερικές πληροφορίες που παρέχονται, προέρχονται από τον Γιαν ο οποίος δεν είναι κάποιος παντογνώστης αφηγητής ή εξωτερικός παράγοντας, γεγονός που τον οδηγεί να έχει σκεβρωμένες απόψεις για τα περιστατικά που συναντά. Η θέση του Γιαν ως ενδο-ομοδοιγητικού αφηγητή γίνεται ακόμα πιο έντονη μέσω του βάρους του προσωπικού βλέμματος που χρησιμοποιείται στην μαλακή κοσμοπλασία.

Στην δεύτερη περίπτωση, ακολουθούμε τις μεθόδους της κοσμοπλασίας από «πάνω προς τα κάτω» κάτι που ουσιαστικά σημαίνει πως ο αναγνώστης ξεκινά στον συγκεκριμένο χώρο/χρόνο της αφήγησης και οι λοιπές πληροφορίες του κόσμου του είναι άγνωστες μέχρι να έρθει σε επαφή μαζί τους, δηλαδή όταν η πλοκή φτάσει σε εκείνο το σημείο. Έτσι και στην δική μας περίπτωση, ο Γιαν (αρά και οι αναγνώστες) δεν γνωρίζουν για το σύμπλεγμα νησιών των Πεταυρίδων έως ότου η πλοκή τους μεταφέρει όλους εκεί.

Ακουστικά οι όροι μυθοπλασία και κοσμοπλασία είναι αρκετά όμοιοι στα ελληνικά καθώς μοιράζονται το ίδιο δεύτερο συνθετικό, κατέχουν όμως διαφορετικούς χώρους στον κόσμο της λογοτεχνίας. Άλλωστε, οι αγγλικοί τους όροι απέχουν ακόμη περισσότερο ο ένας από τον

πνευματικότητας και πρακτικότητας από μικρή ηλικία. Επιβιώνει 227 ημέρες μετά από ένα ναύαγιο, απομονωμένος σε μια βάρκα στον Ειρηνικό Ωκεανό με μια τίγρη Βεγγάλης που ονομάζεται Richard Parker. (Martel, 2001)

² Ο μαγικός ρεαλισμός ουσιαστικά στέκει ενδιάμεσα στον ρεαλισμό και στην φαντασία καθώς αποτελεί μια μερική ή ολική απεικόνιση του κόσμου όπως τον γνωρίζουμε προσθέτοντας όμως στοιχεία μη-πραγματικά. Κυρίο χαρακτηριστικό του μαγικού ρεαλισμού είναι η χρήση των εξωπραγματικών στοιχείων του ως μέσο επανεξέτασης του πραγματικού. (Allmann, 2018)

άλλον (fiction vs worldbuilding). Στην αγγλική ορολογία της μυθοπλασίας ο James Clifford, όπως αναφέρει ο Μάριος Χατζηπροκοπίου στο άρθρο του, ανατρέχοντας στην ετυμολογία της λέξης fiction μιλά για την διττή σημασία του ρήματος «finger» από το οποίο προέρχεται. Σημαίνοντας ταυτοχρόνως «δημιουργώ» αλλά και «σκαρφίζομαι». (ΧΑΤΖΗΠΡΟΚΟΠΙΟΥ, 2020, σ. 58). Στα ελληνικά, συνεχίζεται η ίδια σημασία της δημιουργίας καθώς ετυμολογικά η λέξη αποτελείται από τα κομμάτια «πλάθω» και «μύθος», χτίζοντας δηλαδή μια αφήγηση. Στην περίπτωση της κοσμοπλασίας, ο αγγλικός όρος στηρίζεται πολύ πιο έντονα στο τεχνικό κομμάτι της χτισίματος των δομών, εξού και το -building κομμάτι, κυρίως γιατί μπορεί να επιτελεστεί και εκτός αφήγησης. Η παρουσία της κοσμοπλασίας σε ένα αφηγηματικό κείμενο δεν μεταφράζεται απαραίτητα στην ενεργή ιστορία στην οποία αναφέρεται αλλά χτίζει το παρασκήνιο μέσα στο οποίο αυτή κινείται. Έτσι, και στα ελληνικά, ο όρος κοσμοπλασία στηρίζεται στην «πλάση», όχι ενός μύθου αλλά του χώρου στον οποίο ο μύθος διαδραματίζεται.

Τέλος, σημαντικός άξονας της αφήγησης είναι το παραμύθι με το οποίο ο πρωταγωνιστής έρχεται σε επαφή μια από τις πρώτες μέρες έπειτα από την άφιξη του στο νησί. Το παραμύθι αυτό, καθώς παρουσιάζεται σε μια γλώσσα άγνωστη στον πρωταγωνιστή, παραμένει άγνωστο στον Γιαν, και κατ' επέκταση στον θεατή, για το μεγαλύτερο κομμάτι της ιστορίας. Έπειτα από την ανάγνωση του όμως, γίνονται εμφανής δομές που ακολουθούνται και στην κεντρική αφήγηση. Το παραμύθι χρησιμοποιείται σαν παράλληλος άξονας όσο και σαν προειδοποίηση προς τον πρωταγωνιστή, γεγονός που τον ωθεί να επανεξετάσει τις πράξεις του. Βέβαια, λόγω της φύσης του ημερολογίου ως τεκμηρίου, ο θεατής μπορεί να το προσεγγίσει με ένα μη γραμμικό τρόπο, επιτρέποντας του να βρει πρώτα το παραμύθι ανάμεσα στις σελίδες και έπειτα να προχωρήσει στην ανάγνωση του κειμένου. Αυτή η ευπλαστότητα οδηγεί στην παρακολούθηση της δράσης μέσα από μια εντελώς διαφορετική οπτική γωνία, παραχωρώντας μια σχεδόν μηδενική εστίαση. Η μηδενική εστίαση αποτελεί θεωρία του Gérard Genette όπως την αναφέρει ο Ερατοσθένης Καψωμένος, και αφορά έναν αφηγητή ο οποίος φαίνεται να γνωρίζει (ή να λέει) περισσότερα από όσα οποιοδήποτε πρόσωπο. (ΚΑΨΩΜΕΝΟΣ, Νοέμβριος 2011, σ. 140) Στην δική μας περίπτωση φυσικά, ο ρόλοι αναστρέφονται καθώς ο αναγνώστης είναι αυτός που κατέχει περισσότερες γνώσεις για την περιπέτεια του ήρωα σε σχέση με τον ίδιο.

Η δομή του παραμυθιού αντλεί από τις 31 λειτουργίες του παραμυθιού του Βλαντίμιρ Προπ. Ακολουθώντας την λίστα η οποία δίνεται και στο βιβλίο του «Μορφολογία του

Παραμυθιού», μπορούμε να αναγνωρίσουμε τις λειτουργίες που εμφανίζονται κατά την διάρκεια του κειμένου.

Στο παραμύθι παρακολουθούμε το ταξίδι του Ιόλαιου, γόη και αυτοπροσδιοριζόμενου ήρωα. Κατά την διάρκεια του ταξιδιού του μέσω θαλάσσης προσβάλλει την ,άσχημη για αυτόν, κόρη του καπετάνιου (**8:Δολιοφθορά**), κάτι που ωθεί την νεαρή να τον πετάξει στην θάλασσα. Αντιμέτωπος με τον σύντομο θάνατό του, ο Ιόλαιος παρακαλεί τους θεούς να του δώσουν μια δεύτερη ευκαιρία, γεγονός που γίνεται πραγματικότητα με την εμφάνιση τριών μαγικών πλασμάτων (**12:Πρώτη λειτουργία δωρητή**). Κάθε μια από τις τρεις κόρες της θάλασσας του προσφέρει μια μεταμόρφωση (σε ψάρι, καβούρι και πεταλούδα) που θα τον βοηθήσει να αποφύγει τον πνιγμό (**13:Αντίδραση ήρωα**). Ο Ιόλαιος δέχεται μόνο την τελευταία πρόταση, αυτή που τον μεταμορφώνει σε πεταλούδα (**14:Λήψη μαγικού μέσου**), παρασυρμένος από την ματαιοδοξία του, γεγονός που εν τέλει προκαλεί τον θάνατό του καθώς καταβροχθίζεται απευθείας από ένα ψάρι(**30:Τιμωρία ανταγωνιστή**).

Οι λειτουργίες και οι ρόλοι τους οποίους προβάλλουν δεν συναντώνται πάντα ξεκάθαρα στα παραμύθια με την ίδια σειρά ή ρυθμό όπως τις παρουσιάζει ο Propp. Όπως αναφέρει ο Barry Peter παραθέτοντας τον Robert Scholes (PETER, Απρίλιος 2013, σ. 267)

Ένας χαρακτήρας μπορεί να παίζει περισσότερους από έναν ρόλους σε ένα δεδομένο παραμύθι (λ.χ. ο ανταγωνιστής μπορεί να είναι επίσης ο ψεύτικος ήρωας, ο δωρητής να είναι επίσης ο αποστολέας, κ.ο.κ.) ή ένας ρόλος μπορεί να παίζεται από διαφορετικούς χαρακτήρες.

Στην συγκεκριμένη περίπτωση ο πρωταγωνιστής του παραμυθιού ενεργεί ταυτοχρόνως ως ο ήρωας και ο ανταγωνιστής γεγονός που περιπλέκει τη σχέση της αφήγησης με τις λειτουργίες.

TRAVELOGUE: ΑΠΟ ΤΟΝ ΚΡΟΥΣΣΟ ΣΤΟΝ ΓΙΑΝ

Το είδος του travelogue/ οδοιπορικού ημερολογίου έχει προ-λογοτεχνική προέλευση, χρονολογείται από την περίοδο του μυθοποιητικού μοντέλου του ανθρώπινου κόσμου, γεγονός που αναπαρίσταται στην λαογραφία. (Dudchenko, 2017, σ. 136) Ένα από τα γνωστότερα παραδείγματα του είδους, το οποίο όχι μόνο έχει μυθοπλαστικά χαρακτηριστικά αλλά και τον χαρακτήρα του πλασματικού τεκμήριου είναι το έργο «Ροβινσώνας Κρούσσος» του Daniel Defoe. Δημοσιευμένο το 1719, το έργο, γραμμένο και δημοσιευμένο ως πρωτοπρόσωπη αφήγηση του ίδιου του πρωταγωνιστή Ροβινσώνα Κρούσσο που κατέγραφε

τις ταξιδιωτικές του περιπέτειες ως ναυαγός στο, όπως αρχικά πίστευε, ακατοίκητο νησί κοντά στις ακτές της Βενεζουέλας. Δημιουργώντας το έργο μου, οι αισθητικές ομοιότητες με τον Ροβινσώνα Κρούσσο ήταν αρκετές, από την φύση του ταξιδιωτικού ημερολογίου, την προσομοίωσή του σαν πραγματικό τεκμήριο και την συμπερίληψη σχεδίων στο έργο.

Γεννήθηκα το έτος 1662, στην πόλη του Γιορκ, από μια καλή οικογένεια, όχι όμως αυτής της χώρας, ο πατέρας μου ήταν ξένος από την Βρέμη που εγκαταστάθηκε πρώτος στο Χαλ. Πήρε ένα καλό κτήμα από το εμπόρευμα και αφήνοντας το εμπόριο έζησε αργότερα στο Γιορκ; Απ' όπου παντρεύτηκε την μητέρα μου, της οποίας η οικογένεια ονομαζόταν Ρόμπινσον, μια πολύ καλή οικογένεια σε αυτή την χώρα, και έτσι ονομάστηκα Ρόμπινσον Κράτζνερ; αλλά με την γνωστή φθορά των λέξεων στην Αγγλία, τώρα πια ονομαζόμαστε και το γράφουμε Κρούσσο; και έτσι με φώναζαν πάντα οι σύντροφοι μου.

Με αυτόν τον τρόπο ξεκινά η ιστορία του Κρούσσο, παρόμοια κάπως και με την πρώτη επαφή που έχουμε με τον πρωταγωνιστή στο «Λαχείο στην Βαβυλώνα» του Borges. Τα έργα ξεκινούν με μια λεπτομερή, ή και πιο μυστηριώδη στην περίπτωση του Borges, παρουσίαση του αφηγητή μέσα από τον οποίο θα λάβουμε τα γεγονότα της ιστορίας. Μας δίνεται ένα γενικό πλαίσιο λειτουργίας των χαρακτήρων με έναν τρόπο ο οποίος απευθύνεται απευθείας στον αναγνώστη. Στην περίπτωση του δικού μου έργου, ο πρωταγωνιστής δεν προσφέρει στον αναγνώστη μια άμεση εξήγηση της προσωπικής του ιστορίας καθώς το έγγραφο αποτελεί το προσωπικό του ημερολόγιο, δεν υπάρχει κάποια πρόθεση μοιράσματος, γεγονός που κάνει την επιτέλεση της γνωριμίας άχρηστη.

Η συγγραφή του Ροβινσώνα Κρούσσο, και γενικά του είδους του οδοιπορικού ημερολογίου, μπορεί να προηγείται της εθνογραφικής μελέτης όπως την γνωρίζουμε, μοιράζονται όμως αρκετά κοινά χαρακτηριστικά. Όπως αναφέρει η Patricia Leavy (Leavy, 2020, σ. 93):

Κατά παράδοση, θεωρούταν ότι ο/η ερευνητής/ερευνήτρια όφειλε να αποδώσει με «αντικειμενικό» τρόπο την κοινωνική πραγματικότητα, κι ότι αυτό ίσχυε ακόμη και στην περίπτωση της ποιοτικής έρευνας, όπως για παράδειγμα της εθνογραφίας. Σήμερα, ωστόσο, αποτελεί πλέον κοινή αντίληψη ότι οι εθνογράφοι αποτελούν και οι ίδιοι/ες μέρος των κειμένων που παράγουν.

Η προβολή του εθνογράφου/πρωτοπρόσωπου αφηγητή σαν αυθεντία συνεχίζει για πολλά χρόνια μετέπειτα της έκδοσης του Ροβινσώνα, αν και στην περίπτωση του πρέπει να αναφερθούμε στο έργο «Vendredi ou la Vie sauvage» του Michel Tournier καθώς επανεξέτασε ουσιαστικά την αφήγηση του έργου, προσδίδοντας μια νέα οπτική γωνία μέσα

από τον Παρασκευά, τον σκλάβο του Κρουσσό στο πρωτότυπο κείμενο. Ένα από τα γνωστότερα παραδείγματα αυτής της κατάργησης της αυθεντίας βρίσκεται στο έργο του πρωτοπόρου του κλάδου της εθνογραφίας, Bronisław Malinowski. Η έρευνα του στα νησιά Τρόμπριαντ του δυτικού Ειρηνικού, δημοσιευμένη το 1922 στο βιβλίο του «Argonauts of the Western Pacific», τον καθόρισαν ως πρωτοπόρο του λειτουργισμού. Σε αυτή του την έρευνα, ο ανθρωπολόγος/«ναυαγός» Malinowski βρέθηκε στις νήσους Τρόμπριαντ, σε ένα περιβάλλον που ο ίδιος δεν γνώριζε με σκοπό την καταγραφή και συλλογή πληροφοριών. Σε αντίθεση με τον χαρακτήρα του Κρούσσο βέβαια, ο σκοπός του ερευνητή δεν ήταν η υποκειμενική «κοινωνική βελτίωση» των διαμετρικά αντίθετων ντόπιων, αλλά η αντικειμενική παρακολούθηση και κατανόηση της δίκης τους καθημερινότητας. Αυτή ακριβώς όμως η πεποίθηση της αντικειμενικότητας είναι και το κλειδί της σχέσης μεταξύ των δυο καταστάσεων. Τα λόγια του ανθρωπολόγου, όπως και του προσώπου-αφηγητή, θεωρούνται πως συγκροτούν κάποιο βάρος σε σχέση με την πραγματικότητα, πως οι καταγραφές του θα επιτρέψουν στον θεατή να βιώσουν τα γεγονότα όπως τα βίωσαν και οι ίδιοι, ως αυθεντίες.

Η κριτική σε αυτήν την αυθεντία καθώς και η επανεξέταση των αφηγητών μέσα από ένα μετά-αποικιοκρατικό βλέμμα ξεκινά πια στην δεκαετία του 80. Ερευνητής αυτής της οπτικής επανεξέτασης του εθνογραφικού κλάδου είναι και ο James Clifford. Στο βιβλίο του (Clifford & Marcus, 1986, σσ. 37,38), ο Clifford μιλά για την βαθύτατα υποκειμενική προοπτική μέσα από την οποία οι εθνογράφοι παρατηρούσαν κουλτούρες διαφορετικές από αυτές που γνώριζαν. Συγκεκριμένα για τον Malinowski, αναφέρει για το πως περιγράφει ο ίδιος τον εαυτό μέσα στην έρευνα του, σαν έναν ειδυλλιακό «ναυαγό», όχι ίσως τόσο διαφορετικό από τον χαρακτήρα του Defoe, δημιουργώντας έτσι εθνογραφικές μυθοπλασίες.

Έντονα ενδιαφέρον είναι και το προσωπικό ημερολόγιο του Malinowski, το οποίο φυσικά δεν εκδόθηκε αλλά ανακαλύφθηκε χρόνια μετά. Μέσα σε αυτά τα προσωπικά έγγραφα συνειδητοποιούμε πως ο ερευνητής δεν πρόβαλλε ακριβώς τις πραγματικές του σκέψεις στην δημοσιευμένη του έρευνα, αλλά επέλεξε μια συγκεκριμένη αφήγηση την οποία θα προβάλει στο κοινό η οποία δεν συμπεριλαμβάνει συγκεκριμένα συναισθήματα και επιθυμίες. Καταρρίπτεται έτσι εντελώς η αυθεντικότητα του λόγου του όσον αφορά μια επιστημονική και αντικειμενική οπτική.

Στην δικιά μας περίπτωση, ο Γιαν δεν αποτελεί κάποιον ερευνητή ο οποίος ταξιδεύει με σκοπό την καταγραφή, ούτε κάποιον ναυαγό ο οποίος καταγράφει τις περιπέτειες του με

σκοπό την δημοσίευση. Παρακολουθούμε τις κινήσεις ενός καθημερινού ανθρώπου ο οποίος τυχαίνει να καταγράφει τις σκέψεις του. Δεν χτίζεται ποτέ κάποια αφήγηση σε μορφή αυθεντίας, αλλά μόνο και μόνο από την ύπαρξη της αυτοβιογραφικής αφήγησης δεν μπορούμε να λάβουμε τα γεγονότα όπως τα καταγράφει ο πρωταγωνιστής σαν απόλυτη αλήθεια, ακόμη και αν είναι η μόνη μας πηγή πληροφορίας για τον άγνωστο κόσμο για τον οποίο διαβάζουμε.

Η εκδοχή του Γιαν όπως προβάλλεται στο ημερολόγιο, σε αντίθεση με το παράδειγμα του Malinowski, δεν αποκλίνει τόσο πολύ από τον χαρακτήρα του εκτός καταγραφής. Τα συναισθήματα του, αν και περιορισμένα πολλές φορές, προβάλλονται πάντα με ειλικρίνεια. Είτε αυτό αφορά την κειμενική αφήγηση, το εικαστικό κομμάτι ή ακόμη και την φύση του αντικειμένου/ημερολογίου. Από την αρχή του ημερολογίου, αναγνωρίζουμε την αγχώδη φύση του Γιαν, ειδικά όσον αφορά το ταξίδι, γεγονός που παρατηρείται τόσο στα λόγια του όσο και σε πιο απτούς τρόπους π.χ. στην μορφή των σκισμένων σελίδων στην αρχή του τεκμήριου.

Σε γλωσσικό επίπεδο, ο Γιαν αντιμετωπίζει προβλήματα κατά την διάρκεια της ιστορίας, καθώς η μητρική του γλώσσα και η γλώσσα των νησιωτών δεν είναι συμβατές. Παρατηρείται αυτή η ενόχληση ακόμη και από τις πρώτες σελίδες του ημερολογίου κατά την διάρκεια της διαμονής του στο πλοίο. Η σύγχυση αυτή συνεχίζει και στο νησί, ιδιαίτερα κατά την επαφή του με το παραμύθι που τυχαίνει να παρακολουθήσει, γεγονός που ωθεί μια πρόωρη και συναισθηματική αντίδραση απέναντί του. Σημαντικός άξονας προς τον χαρακτήρα του αποτελεί η συνάντηση του με τον Πτέρη, κάτι που του παρέχει επιτέλους έναν κώδικα επικοινωνίας και τον ωθεί να προσεγγίσει τις γλωσσικές διαφορές του με ένα νέο βλέμμα. Η σταδιακή αποκωδικοποίηση του παραμυθιού από τον πρωταγωνιστή μέσω τυχαίων λέξεων που κατανοεί κατά την παραμονή του στο νησί συμβολίζουν την θετική μετάβασή του προς τις καταστάσεις που συναντά. Η τελική μετάφραση του παραμυθιού από τον Πτέρη άλλωστε προκαλεί την τελική ώθηση του χαρακτήρα προς την αλλαγή του για το καλύτερο. Ο Γιαν δεν προσπαθεί να οικειοποιηθεί ή να αλλάξει το περιβάλλον του όπως ο Ροβινσώνας, ούτε παραμένει ένας στατικός αφηγητής όπως στο «Λαχείο στην Βαβυλώνα», αλλά εσωτερικοποιεί τις εμπειρίες του και προχωρά, αφήνοντας την ιστορία του αβέβαιη και τις σελίδες του ημερολογίου κενές.

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Αναγνωρίζοντας τον ρόλο της κοσμοπλασίας και της μυθοπλασίας στο έργο, σημειώνονται οι συμβιωτικές αλλά και αντιθετικές σχέσεις μεταξύ των δύο εννοιών στην λειτουργία του. Η μυθοπλασία συγκρατεί έναν έντονα υποκειμενικό χαρακτήρα, έτσι την προσεγγίζουμε ως κομμάτι συγγραφής ιστοριών. Δημιουργώντας μια ιστορία μυθοπλαστικού χαρακτήρα, ενός κόσμου ο οποίος δεν υπάρχει, αναφερόμαστε σε κάτι μη-υπαρκτό και άρα μη-αντικειμενικό. Αντιθέτως, η κοσμοπλασία βασίζεται σε μια φαινομενική αντικειμενικότητα. Εφόσον εμείς οι ίδιοι δημιουργούμε αυτό το νέο πλαίσιο λειτουργίας, έχουμε την απόλυτη αντικειμενικότητα, γνωρίζουμε ακριβώς τις λειτουργίες εφόσον εμείς τις ορίζουμε. Ακόμη και αυτή η αντικειμενικότητα όμως έχει προέρθει από την δική μας «πλάση». Οι χαρακτήρες και οι ιστορίες οι οποίες υπάρχουν μέσα στον κόσμο φυσικά δρουν ακόμη σε διαφορετικά επίπεδα υποκειμενικότητας, γεγονός που μας επιτρέπει να δομήσουμε μια αφήγηση φαινομενικά σε δυο επίπεδα τα οποία δεν θα μπορούσαν να συνυπάρχουν. Έτσι, ο Γιαν ως παρατηρητής και σύνδεσμος προς τους αναγνώστες προσδίδει την δική του οπτική γωνία και προσωπική εξήγηση σε έναν κόσμο του οποίου η αντικειμενικότητα είναι ουσιαστικά γνωστή μόνο σε ένα άτομο, τον δημιουργό του. Δημιουργείται έτσι μια «πλάση» πολυεπίπεδη, από την «πλάση» του μύθου, στην «πλάση» του κόσμου και στην τελική «πλάση» του ίδιου του τεκμηρίου. Ακόμη και στη φύση του ίδιου του αντικειμένου δομείται αυτή η «ψευδής» αντικειμενικότητα λόγω της προσπάθειας μίμησης όχι μόνο ενός αληθινού τεκμηρίου αλλά και στην χρήση ηλεκτρονικών μέσων για την απεικόνιση ενός ουσιαστικά χειρόγραφου στοιχείου. Αυτά τα τρία επίπεδα αλληλοεπιδρούν σε ένα φάσμα το οποίο κινείται από την υποκειμενικότητα του μύθου στην αντικειμενικότητα του υπαρκτού αντικειμένου το οποίο κρατάμε στα χέρια μας.

Βιβλιογραφία

- Allmann, E. (2018, Φεβρουάριος 8). WHAT IS MAGICAL REALISM? [online] Ανάκτηση 1 31, 2023, από <https://bookriot.com/what-is-magical-realism/>
- ARAGUAS, Y. (2019, Σεπτέμβριος 1). LIVRE-OBJET, OBJET-LIVRE (partie 1).[online] Ανάκτηση Ιούνιος 9, 2023, από https://ressources.pingbase.net/fiches/article_livreobjet_partie1
- BORGES, J. L. (1959). Lottery in Babylon [online] *Prairie Schooner*, 33(3), σ. 203. Ανάκτηση 2023

- Clifford, J., & Marcus, G. (1986). *Writing Culture: The Poetics and Politics of Ethnography*. University of California Press., σ. 37-38.
- Defoe, D. (25 Απριλίου 1719). *The Life and Strange Surprising Adventures of Robinson Crusoe, of York, Mariner: Who lived Eight and Twenty Years, all alone in an un-inhabited Island on the Coast of America, near the Mouth of the Great River of Oroonoque; Having been cast on Shore by Sh.* Λονδίνο, Μεγάλη Βρετανία: William Taylor., σ. 1
- Dudchenko, L. (2017). IN THE TRAVELOGUE GENRE. Στο *Philological Treatises* (Τόμ. 9, σ. 136).
- Hawkins, E., & Roux, J. (2020). *A Natural History of Fairies (Folklore Field Guides)* (Τόμ. 1). Frances Lincoln Children's Books.
- Leavy, P. (2020). *Η ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΔΗΜΙΟΥΡΓΙΑ ΩΣ ΜΕΘΟΔΟΣ: Έρευνα μέσω της τέχνης*. (Μ. Λέτσιου, Επιμ., & Α. Γρίβα, Μεταφρ.) GUTENBERG., σ. 93
- Malinowski, B. (1922). *Argonauts of the Western Pacific: An Account of Native Enterprise and Adventure in the Archipelagoes of Melanesian New Guinea*. Λονδίνο : George Routledge & Sons, Ltd.
- Martel, Y. (2001). *Life of Pi*. Knopf Canada.
- Merriam-Webster. (2023, Ιούνιος 2). [online] Ανάκτηση 9 16, 2023, από <https://www.merriam-webster.com/dictionary/world%20building>
- PETER, B. (Απρίλιος 2013). Αφηγηματολογία : Βλαντιμίρ Προπ. Στο B. PETER, & K. ΜΑΝΟΣ (Επιμ.), *ΓΝΩΡΙΜΙΑ ΜΕ ΤΗ ΘΕΩΡΙΑ: ΜΙΑ ΕΙΣΑΓΩΓΗ ΣΤΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΗ ΚΑΙ ΠΟΛΙΤΙΣΜΙΚΗ ΘΕΩΡΙΑ* (Ν. ΑΝΑΣΤΑΣΙΑ, Μεταφρ., σ. 267). ΒΙΒΛΙΟΡΑΜΑ.
- Propp, V. J. (Δεκέμβριος 2009). *ΜΟΡΦΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΠΑΡΑΜΥΘΙΟΥ: Η ΔΙΑΜΑΧΗ ΜΕ ΤΟΝ ΚΛΩΝΤ ΛΕΒΙ-ΣΤΡΩΣ ΚΑΙ ΑΛΛΑ ΚΕΙΜΕΝΑ*. ΚΑΡΔΑΜΙΤΣΑ.
- Steer, D. (October 1, 2003). *Dragonology: The Complete Book of Dragons*. Templar Publishing .
- Wiebe, J. (1990). Identifying Subjective Characters in Narrative [online] *International Conference on Computational Linguistics*. σ. 401. Ανάκτηση από <https://aclanthology.org/C90-2069.pdf>
- Wolf, M. J. (2020). *World-Builders on World-Building: An Exploration of Subcreation*. Routledge.
- ΚΑΨΩΜΕΝΟΣ, Ε. Γ. (Νοέμβριος 2011). Η ΘΕΩΡΙΑ ΤΟΥ ΑΦΗΓΗΜΑΤΙΚΟΥ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ GERARD GENETTE. Στο *ΑΦΗΓΗΜΑΤΟΛΟΓΙΑ: Θεωρία και μέθοδοι ανάλυσης της αφηγηματικής πεζογραφίας* (3η εκδ., σ. 140). ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΠΑΤΑΚΗ.

ΧΑΤΖΗΠΡΟΚΟΠΟΥ, Μ. (2020). Εθνογραφία, επιτέλεση, μυθοπλασία: τρεις μεθοδολογικές σημειώσεις. [online] *Σκηνή: ΤΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ΤΟΥ ΤΜΗΜΑΤΟΣ ΘΕΑΤΡΟΥ ΑΠΘ*(12), σ. 58. Ανάκτηση Ιούνιος 9, 2023, από <http://www.thea.auth.gr/skene>

2. Μήνας του Θέρους

Τελευταία μέρα πριν την ενηλικίωση. Το στομάχι μου είναι δεξιένος νόμος, αν ναι μήπως μην στο μαράκι δεν θα έχω χρόνο για άγνη. Δεν θα μου λείπει η πασπαρία της Λίμνης-Οηάντε. Πολλός νόμος, πολλή καλούρα αλλά τι να περιμένεις από μια νόνη-λίμνη. Θα ήρθε να το συνδυάσω... η Νέα Ορετζής είναι ΑΙΟΜΗ πιο πολύφουν...

Κουράγιο, θα ήρθε να είσαι χαρούμενος, πόσα τόσο πολύ να φύγω από το σπίτι, δεν μπορώ να το μετανιώσω τώρα. Δεν ξέρω αν θα άντεχα τα «Ανδρα χωρίς δουλειά Γιαν?», «Γιατί δεν έρχεσαι στο ομογενειακό τραπέζι Γιαν?». «Μα Γιαν ήταν μια εξαρετική νεαρή νόνη, δεν θα ήρθε ποτέ σύζυγο»

Μόλις πως θα καταλάβαιναν επτέλους τι θέλω από αυτήν την ζωή αφού έφυγα για την αναδημία αλλά που τέτοια τύχη... Ναι μπερε, θα την ΦΑΩ την μορφή.

Επείσω ο επέντης Λόρμι να είναι πράγματι όσο ευγενικός γάννις, πετάω δη μου την ζωή για αυτή τη δουλειά.

Το ρηίο μου αναχωρεί σε λίγο, το είδα χθές περαστικός από το λίμνη. Αρκετά σέμνο, σε ναμία περίπτωση δεν θα το έλεγα εξαρετικό αλλά θα νάνει την δουλειά του επήζω. Πως μου είχαν ότι το έλεγαν να δεις

Α ναι

Χελιδονάρα.

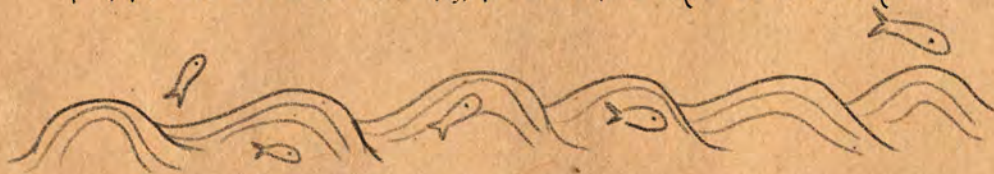

4. Μηνες του Θέρους

Γράφω μέσα από το αλμπέρ-του παραβίου. Αίσχος και πάλι αίσχος. Τα νύκτα δεν έχουν σταματήσει να κουνάνε το ρολόι σαν παραδοσιακό τις τελευταίες ημέρες. Όλο-μου το είναι έχει μουλιάσει στην άχνη. Έχασα ΤΡΕΙΣ φλόγινες σελίδες από το πορτοφόλι μου, διαλύθηκαν μέσα στο νερό που τρέχει από το κατάστρωμα. Ανάθεμα, ήταν σχέδια ειδικά για τον επόμενο λόβι.

Δεν έχω ανταλλάξει λέξη με το πληρώμα, όχι ότι θα μπορούσα και να πω κάτι. Όλοι τους μιλάνε μαθηδωμένα, μόνο ο καπετάνιος γνωρίζει κάποια βασικά πληρωτικά αλήθεια και με αυτά όμως μια ιστορική κουβέντα είναι αδύνατη, το λεξιλόγιο του αποτελείται κυρίως από ναυτικούς όρους..

Ελπίζω να μην έχω ξεχάσει να μιλήσω μέχρι να φτάσω στην Νέα Ορελίζ.

15. My

15. My

15, Μήνας του Θέους

Δεν αντέχω άλλο.

Νερά παντού.

Ανάθεμα την ναιτιγία

16, Μήνας του Θέους

Είμαι απορημένος. Αυτό ήταν. Αντίο δουλειά, αντίο επένδυση Λόγην και αντίο νέα ζωή. Η ναιτιγία κατάφερε να ρίξει το χελιδονόμαρο στα βράχια. Βράχια στην μέση της καταρρακτής θάλασσας. ΑΝΑΘΕΜΑ τα ναιτιγίσιμα νερά. Τώρα καταρρακτίζω γιατί γέλασε εκείνος ο άθλιος ταβερνιέρης όταν του ναυαγώημα πως θα περάσω στην Νέα Ορλεάνς σε λιγότερο από μίνα μέσω θάλασσας.

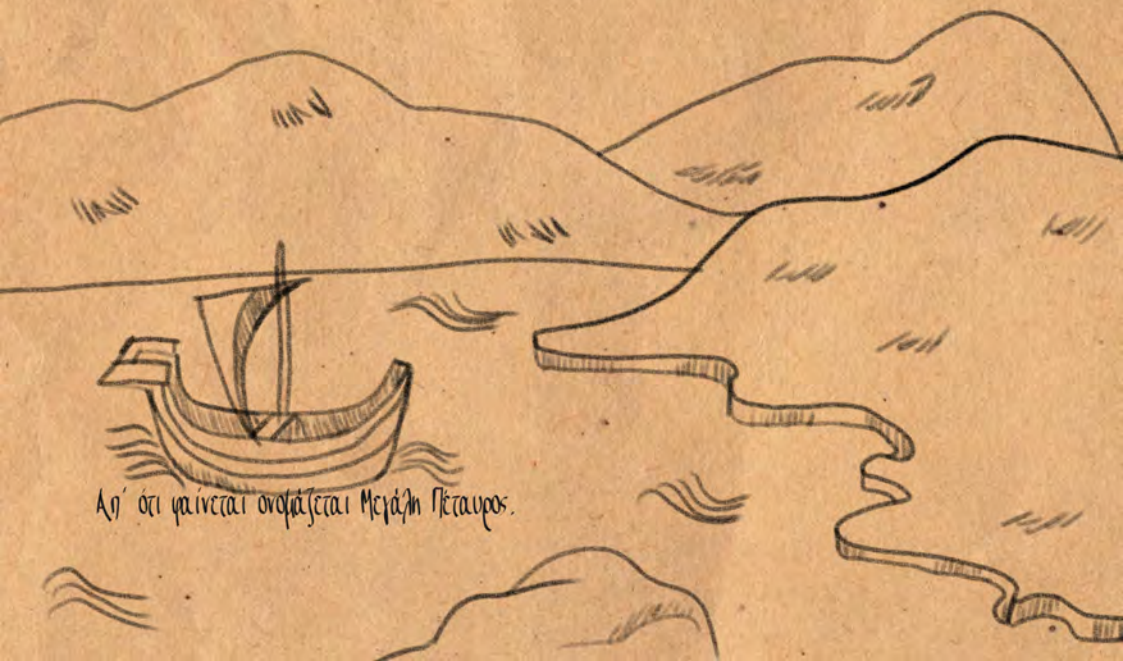
Ανάθεμα και πάλι ανάθεμα.

Ανόμα πιο ασίστευτο είναι το γεγονός πως μόνο ενώ φαίνεται να έχω αντιβρίσει σαν λογικός άνθρωπος μετά από αυτήν την καταστροφή. Το ηρώημα συζητείται σαν να είναι μια ανόμη ήρεμη μέρα και ο ναυπαύσιος γέλασε ειλικρινά όταν είδε το νομισμένο πρόσωπό μου.

«Πρόβλημα εν υπάρχει κυρ Γιαν. Μόνο στάση μινι. Τα νερά τα μεταβλήσιμα κρύβουν μεγάλους κινδύνους και ανόμα μεγαλύτερες ποσότητες. Μη άγχεσαι, είμαστε δίπλα στο νησί μου, παίρνουν εκεί τα θαλασσοδάχτυλά τους. Το ηρώιο θα στένει μπάν ναινούργιου ηρώι σύντομα.»

Αιούς εκεί, να μην «άγχεσαι». Πρέπει να κρίνουμε στην Νέα Ορετζή σε 21 νύχτες, δεν έχω περιώριο για χαλάρωση.

Έχουν έρθει δυο παραθαλάσσιες από το νησί για το οποίο μίλησε ο ναυπαύσιος, όχι για να βοηθήσουν, αλίμονο αυτό θα ήταν ΠΔΝ χρίσθιο, φαίνεται πως κοιμούνται με τους ναύτες όσο κοιμούνται προς το ηρώιο. Δεν μπορώ να καταλάβω που την κρίνουν την ορετζή για κοιμούνται.

Αν' ότι φαίνεται αναφέρεται Μεγάλη Πέταυρος.

Χμ, πιο πολύ ασήμαντο κόσταλο θα το έλεγα εγώ.

Ανάθεμα το.

16. Μήνας του Θέρους

Σήμερα γράφω από την στεριά. Μπορώ να δω το Χελιδονόμαρο από το δωμάτιό μου, δεμένο στο Αιάνι, με μια σή να χάσει από την ηχώ του. Καταραμένη πέτρα.

Εχθές, όταν εν τέλει κατάφεραν να δέσουν το πλοίο στο Αιάνι ο ήλιος είχε ήδη δύσει προ πολλού. Έβραζε λες και όλο το νησί είχε μαζευτεί περιμένοντας να δει το θάλα. Πολλός κόσμος, μέχρι και μικρά παιδιά.

Είδα πολλούς ναύτες να αμναχάζουν κόσμο στην προβλήτα, για μάηρους ήταν η πρώτη φορά που τους έβλεπα τόσο χαρούμενους. Όταν ρώτησα τον μαστάνιο μου ανήντησε, στα τραχιά Αιπερινά του «Είν' οι οικογένειες τους εδώ ωρέ. Είμαστε οι πιο πολύ νησιώτες από τσι Πεταυρίδες. Και 'μου η σύζυγος με περιμένει στο σπίτι» και γέλασε.

Ανάμεσα στον όχλο του Αιανιού με πλησίασε ένας κοντόχοντρος άντρας, ντυμένος υπερβολικά επίσημα για την όλη την περίπτωση, και μου συστήθηκε ως ο «Επίσημος Τοποεστημένος Εμπρόσθιος της Καθηίδας για την Εμπροχία των Πεταυρίδων». Είχα ένα προαίσθημα πως ήταν ο μόνος που νοιαζόταν τόσο πολύ για το μεγαλείο του όσο τον παρανοητούα να παραγινωρίζεται από πολλούς που προσπαθούσαν να αμναχάζουν τις οικογένειες τους. Αν μη τι άλλο, μου πρόσφερε αυτό το δωμάτιο ως «προσωπική κατοικία» μέχρι να μπορούσαμε να συνεχίσουμε το ταξίδι μας.

Ελπίζω να μην χρειαστεί να περάσω πολύ καιρό ακόμα σε αυτόν τον ερημωμένο βράχο.

19. Μήνας του Θέρους

ΕΙΚΟΣΙ ΟΧΤΩ

Είκοσι οχτώ ΟΚΤΩΜΗΡΕΣ νύχτες είναι ο υπολογισμός του καπετάνιου για την εησιεύη του Χελιδονομαρου. Πρέπει να είμαι στην Νέα Ορεγλίς σε 26 αν θέλω να φτάσω στην ώρα μου.

Τι θα νάνω.

ΑΝΑΘΕΜΑ

22. Μήνας του Θέρους

Απορίστη σήμερα να ήγω από το δωμάτιό μου. Όσο απροσημέριος και να είμαι δεν αντέχω άλλο να κοιτάω αυτούς τους βενούς τοίχους.

Αή' ότι άκουσα το όνομα του χωριού είναι Ιασηνός (ειρωνικό, ήσσω στο σηίτι δεν θα το θεωρούσαμε ούτε γερονιά αυτό). Είναι... γραφικό σίγουρα. Μικρά σήιτια, τα περισσότερα δεν φτάνουν καν τους δυο οράους.

Παραδόξως, το μισρό τους μέγεθος δεν φαίνεται να εννοεί τους κατοίκους καθώς ηερνούν το μεγαλύτερο κομμάτι της μέρας τους έγω από αυτά. Μοιάζει σαν το σηίτι τους να έχει ξεχειλίσει προς τον δρόμο, νάθε ένα έχει τραπέζια, καρέκλες, λουλούδια, φλυαίρους μούρνους μισροτά στην

είσοδο και είναι περίεργο να μην δεις κάποιο να κάθεται έξω. Αυτή η συνήθεια έχει ένα όνομα σύμφωνα με τον πατριάνιο αββά δεν μπορώ να πω ότι συνημάτιστα την ονομασία του.

Κατά την διάρκεια του περιπάτου μου μέσα στην ναυτική καθολικιστική ζέση βρέθηκα σε ένα άνοιγμα του χωριού το οποίο, προς μεγάλη μου ευχαρίστηση, φιλοξενούσε ένα μεγάλο δέντρο στο κέντρο του. Δυστυχώς δεν ήμουν μόνος. Μια παρέα παιδιών καθόταν ορθάνοιχτο κάτω από την σκιά παρακολουθώντας κάποιο είδος κουκλοθέατρου. Ο αφηγητής ήταν μια ηλικιωμένη γυναίκα και οι κούκλες έμοιαζαν το ίδιο αρχαίες με την ίδια.

Δεν μπορούσα να καταλάβω πρι από την αφήγηση αββά οι κούκλες μου κέντριζαν την προσοχή. Το ανδρέιζο το οποίο θεωρούσα πως ήταν ο πρωταγωνιστής σε κάποιο σημείο γέμινε να αποπιάσει ψάρια, ενώ οι συμπληρωματικοί χαρακτήρες αποστέλλονταν από θαλάσσια πλάσματα και τρεις μαζιζίες ψυρούρες. Η μόνη λέξη την οποία συνημάτιστα ήταν το «ταζίδι», μιας και είχα την ευχαρίστηση να ανοίξω το «ταζίδι σταμάτησε» τόσες φορές στα λημερινά.

2. Μήνας του Θέους

Πέρασαν μερικές μέρες από την τελευταία καταγραφή μου. Σήμερα, μιας και ο καιρός ήταν πιο ευχάριστος αποφάσισα να περπατήσω για ακόμη μια φορά. Αναζωογονημένος από το δροσερό αεράκι, τα βήματα μου με οδήγησαν εντός της Ιασονίου, μέσα στην ζερή εχσχή των Πεταυριδών. Δεν ήρθε να συνάντησα ούτε ένα δέντρο ψηλότερο μου. Δεν είναι να αρπεί ναείς που το μεγαλύτερο κομμάτι της διαίτας του νησιού αποτελείται από γάρια, δεν φυτρώνει και κάτι σε αυτό το ζερό χώμα.

Όσο περισσότερο απομακρυνόμουν από την πόλη τόσο συχνότερα συναντούσα τις πιο περίεργες κατασκευές. Δομημένα παντού στο νησί, μικρά (πολύ μικρά για ανθρώπινη κατοίκηση) οβάλ σπηλιές στόλιζαν τον νερό ορίζοντα. Ήταν εξαιρετικά στολισμένα με διάφορα γεωμετρικά σχήματα τα οποία άνοιγαν όλες προς το εσωτερικό της κατασκευής. Με την προσοχή μου κεντρωμένη έβλεπα το ημερολόγιο μου, την ήνα μου και ξεκινούσα να σκεπάζω ένα σφαίρισμα από ξανό σίδηρο όταν κάποιος μου ψέφισε. «Ειν πραγματικά πολύ όμορφα δεν συμφωνείς;» λάνοντας με να ρίξω ότι κρατούσα στα χέρια μου στο πέταμα.

Γυρνώντας προς την ψωνή αντίκρισα έναν νεαρό, με τα έντονα χαρακτηριστικά της Καθίδας στο πρόσωπό του, δέχμα μαμένο από τον ήλιο και τυνητά ρούχα αγροτικού εράτη. Τον χαρέτινα με ότι αξιοπρέπεια μου είχε απομείνει και προσπαθούσα να φύγω από έφινά ανήκτος όταν συνειδητοποίησα ότι είχα ΚΑΤΑΛΛΑΞΕΙ τι μου είχε ρει.

«Συγγνώμη, μίλης Αλφερινά;»

Ο νεαρός μου έριξε ένα στράβο ψηλινό χαμόγελο και κούνησε το κεφάλι του θετικά.

«Εμ, ναι... Συρ, εν είμαι και πολύ παλιός αλλά ε, και ξέρω πάτω ανένω να μιλώ Αλφερινά. Είχα πριν καιρό έναν άλλο Αλφερινώτη φίλο, ναύτης ήτανε, ενομιζω δηλαδή, εμφανίστηκε μια μέρα στο νησί και ζητούσε σήιτι. Δεν του δίνε και ναυείς βοηθία οπότε τον έπαιρα ενώ μαζί μου και 'τσι μου μάλτε λίγο τα Αλφερινά. Τον είχα στην καρδιά μου μέσα πολύ ζες αλλά ε... εν ξέρω εμφανίστηκε μιαν μέρα και δεν το έχω ξαναδεί από τότε. Χίλιες απορίες αν σε τρώγαζα αλλά είχα τόσο καιρό να ακούσω Αλφερινά που δεν άντεζα να μιν.. Μα ναζέ τι σε μπουμπουλιζώ το κεφάλι και δεν έχω ναν συστηθεί. Πέερς ονομάζομαι, και ο περισσότερώνας που κοιτούσε με τώση προσοχή είν διμός μου» είχε και μου έτεινε το χέρι του.

Παντελής χαμένος από τον καταρράκτη πληροφοριών έδωσα το χέρι μου στον Πέερ και συστηθήκα από μέρους μου συνηθώνοντας στα γρήγορα τις πληροφορίες του ταξιδιού μου.

«Ο παστάν Αρμήτιός έπιασε στα βράχια? Ώρε θα το 'χει πάνω από το κεφάλι του αυτό για καιρό» είχε και γέλασε. «Λυπούμε πάντως για το ταξίδι σου Συρ Γιαν αλλά χαίρομαι που η δουλειά μου σου γάνηκε τόσο ενδιαφέροντα» ανέφερε δείχνοντας για άλλη μια φορά προς το λιμάνο χτίσθια.

Ξαφνικά μια σιένη έβαλε στο κεφάλι μου. Ο νεαρός μίλησε για περισσότερα. Ταχυδρομικά περισσότερα; Όπως αυτά που έχουσε ήσω στο σήιτι;; Είχα ακούσει κάποτε πως η συνηνευμένη ράτσα εντρεφόταν σε ένα μικρό νησί αλλά ποτέ δεν σκέφτηκα ότι θα ήταν ΕΑΔ.

Αλαφιασμένος έπιασα τον Πέερ και τον ρώτησα αν έχουν περισσότερι «δεμένοι» στη Νέα Ορτέλις.

Ο Πέτρος, με νοιάζε για μερικές στιγμές γεμάτος ερωτήσεις αλλά τελικά απάντησε πως «Ναι
έχουμε Συρ Γιαν αλλά ε... πως να το πω τώρα... Δεν είναι στα δικά μας χέρια. Έχει ήδη
πυρρί για την Νέα Ορλεάνς. Χίλια συγνώμη»

Γεμάτος απογοήτευση προς τον εαυτό μου και το περισσότερο ευχαρίστησα τον Πέτρο και ξεκίνησα να
μυρνάω πίσω στην Ιακυνό.

«Συρ Γιαν θα ήνε όλα μαζί είναι σίγουρα»

Ανάθεμα και μαζί ανάθεμα...

26. Μήνας του Θέους

Είμαι εντελώς εξαντλημένος.

Σήμερα το πρωί με ξύπνησε ένα δυνατό χτύπημα στην πόρτα μου. Ενοχλημένος, ενώ δεν είχα
κανένα σινορό να απαντήσω σε οποιονδήποτε με αναζητούσε, φώναξα

«Εάν δεν φέρνεις νέα για το Χελιδονάριο θα το επιθυμούσα παρα πολύ να με άφηνες να νοσήσω παραπάνω» και γύρισε ηρεμώ. Η φωνή που μου απάντησε όμως με έκανε να βρω από τα σκεπτόμενά μου.

«Ε, σου Γιαν να'μείνει. Μόρα συμφωνία για την ενόχληση. Ήθελα απλά να μάνω μια επίσκεψη πριν φύγω για τα θέλημά μου. Καλή ξεκούραση και συμφωνία πάντα.»

Παρα την κούραση μου, μισάνοιξα την πόρτα, γιατί στον Πέτρο με έκανε να τον εφημερεύω.

«Συρ Γιαν! Εν είχα καταλάβει ότι θα νοσήσουν ακόμα. Άλλος ο ρυθμός του νοσίου επενεται. Εχθές αφού έφυγες μίλησα με τον μαρτάλ Δημήτρη και μου είχε για το ταξίδι σου. Εν ήθελα να σε αφήσω στην μίστρια μέχρι να αναρρώσει το Χελιδονάριο, οπότε ήθελα να σε πάρω μαζί μου στο νοσί... αν θέλεις φυσικά!» είχε ο νεαρός αναπονομινοσμένος.

Η αβυσσότητα της κίνησής του και η νευρικότητά του ήταν μεταδοτική. Απαράστοα πως είχε δίκιο. Δεν μου προσέφερε τίποτα το να μάθεται αδρανής μέσα σε αυτούς τους βενικούς τοίχους. Πήρα το ημερολόγιό μου και έφλεξα την πόρτα πίσω μου αποχουτώντας τον Πέτρο.

«Πέτρο!» είχα στον νεαρό. «Μπορείς να με φωνάξεις απλά Γιαν»

Το χαμόγελο του μου έδειξε ότι συμφωνούσε.

Το υπόλοιπο της ημέρας ήταν μια έντονη υπενθύμιση του πόσο πολύ δεν είμαι συννησμένος στην χειρωνακτική εργασία. Θα περίμενε ναείς πως το να επιτρέφεις περισσότερα θα ήταν μια απλή και ξεκούραστη δουλειά απλά που τέτοια τύχη... Ένα τελευταίο χτύπημα στην υπερηφάνεια μου αποτέλεσε το γεγονός πως ο Πέτρος είναι μόνο 6 έτη μικρότερος μου!

Η φύση των Πεταυριδών παραμένει εντυπωσιακή παρά την σπανιότητα των χαρακτηριστικών της, σίγουρα προσέφερε έμπνευση για μερικά σχέδια. Όσο παρανοητούσαμε τον ήλιο να δίνει στην θάλασσα νατάζατα άφη μια λέξη που είχα ακούσει σε εκείνο το ναυπηγείο, «φιόρος».

30. Μίνας του Θέρους

Ήθουν με τον Πέερν σήμερα. Περπατήσαμε στην Ιαυινό. Για νάβριον περίεργο λόγν μου μάνηκε πιο φιορη αυτή την φορέ. Καθίστασε στην ηλατεία που είχα περάσει τότες μέρες πριν. Μια ομάδα έπαιζε μπουτινή, δεν είχα βανανούσει νάτι παρόμοιο. Δεν το συννητίζω αλλή χόρενα σήμερα, με ηθνιάσε μια παρέα παιδιών και άρχισε να με παροτρύνει χαμογελώντας. Τους έβανα την χάρη. Ο Πέερνς δεν σταματούσε να γελά με τις άγερτες κινήσεις μου. Ήταν μια ωραία μέρα.

Μίλησα στον Πέτρο για την παράσταση που παρακολουθήσα μέρες πριν και για το πόσο ιδιαίτερη (τότε ευγενερινή) μου είχε φανεί. Μου εξήγησε πως το παραμύθι αυτό είναι ένας τοπικός μύθος, αγαπητός στα παιδιά και μάλλον μου υποσχέθηκε πως θα προσπαθήσει να μου το καταγράψει.

32. Μήνας του Θέρος

Δουλέγα στους περισσότερους σήμερα. Γνώριστα και άγνωστα τεχνίτες και εμπόρους του νοτιού, είναι όλοι εξαγρετικά ενδιαφέροντες άνθρωποι, όλοι τόσο διαφορετικοί ο ένας από τον άλλο. Μα πηνοτόρος, ονομαζόμενη Αστέρη, μου μίλησε για την όλη διαβίωσή της. Δεν περίμενα ότι οι ίδιοι χτίζουν τους περισσότερους τους! Απ' ότι μου εξήγησε, ότι η σχέση τους με τα παιδιά είναι πολύ προσωπική και για να θεωρηθούν έτοιμοι να κρατήσουν ζώα πρέπει να ζέουν πως και που θα τα φροντίσουν. Η γεωμετρία των κτισμάτων αντανακλάται και στα ρούχα εργασία τους. Ένανα αρκετά σχέδια σήμερα.

2. Μήνας του Σίτου

Δεν μπορώ να πιστέψω πόσο αφελής είμαι. Παρά λίγο να πετάξω όλο μου το σχέδιο στα σκουπίδια. Ο εφέντης Λόρρι με περιμένει στην Νέα Ορτελίζ και εγώ να πάω και να χαζοφορώ με τους νησιώτες.

Με πλησίασε σήμερα το πρωί ο ναυαγός όλο χαμόγελο για να με ενημερώσει πως ΕΠΙΤΕΛΟΥΣ το Χελιδονάκι θα είναι έτοιμο. Ήθουν ενθουσιασμένοι, ψυμένα και ήθουν.

Ξαφνικά όμως, θυμήθηνα. Θυμήθηνα την ημερομηνία. Έχω 11 ημέρες να φτάσω στην Νέα Ορτελίζ. Το ταξίδι από τις Πεταυρίδες θα έπαιρνε περίπου 12.

Καταστροφή. Θα χάσω την προθεσμία μου. Θα χάσω την διέξοδο μου.... Θα αναγκαστώ να γυρίσω πίσω στην.... Όχι ούτε που θέλω να το σκεφτώ.

Ο Πέτρος ήθελε στο δωμάτιό μου να με συγχαρεί για την αναχώρησή μου. Δεν ξέρω πως να πάω να με κάνει να ξεχάσω.

„Γιαν, λυπάμαι... εγώ απλά ήθελα να βοηθήσω.. εν ήθελα να σε αφήσω στην μίζρα σου.”

Την μίσση μου την οποία αζίζω! Την οποία θα έπρεπε να αντέξω για να μισήσω να ξεμύχω.

Του ζήντα να με αφήσει μόνο μου. Φαινόταν έτοιμος να κλάψει. Μου ευχήθηκε καλό ταξίδι και να βρει η ευχή μου πραγματικότητα και έπειτα έφυγε.

Αισθάνομαι απείσις. Πρέπει να κοιμηθώ, το Χελιδονόγαρο αναχωρεί ζημιωμένα αύριο.

4. Μήνας του Σίτου

Δεύτερη μέρα ήσω στο Χελιδονόγαρο. Οι Πεταυρίδες έχουν χαθεί εντελώς από τον ορίζοντα. Δεν άντεχα να κοιτάω έξω από το παράθυρο. Ο δρόμος μου δεν με οδηγεί εκεί αλλή για ναύριοιον περίεργο λόγo πονάει πολύ αυτή η αναχώρηση.

6. Μήνας του Σίτου

Ήρην θάλασσα, δεν φαίνεται πως υπάρχει περίπτωση για αλλή ευτάρετα. Παραμένω συμεντρωμένος.

12. Μήνας του Σίτου

Η προσοψία μου ηθωτάζει. Ο θεός ας γράσους στην ώρα μας....

14. Μήνας του Σίτου

Έλχω το λήανι της Νέας Ορελίζ από το γινιστρίνι! Είμαι τόσο νονά!

Η επίσημη συνάντησή μου με τον εφέντη Λόρμι ήταν χθές αλλά δεν χάνω τις ελπίδες μου. Θα ήνω, θα του χτυπήσω την πόρτα και θα του εξηγήσω όλη την κατάσταση. Δεν γίνεται, ΣΙΠΟΥΡΑ θα καταλάβει, ήταν τόσο ευγενικός όταν με προσήλασε. Όλα θα πάνε καλά.

15, Μήνας του Σίτου

Όλα δεν πήγαν καλά.

Ο εφέντης Λόρμι ανύψωσε την συμφωνία. Ευγενικός όπως πάντα μου εξήγησε πως η προσφορά ήταν επίτηδες τόσο σκληρή καθώς χρειαζόταν την τοιοχοργία μου για την επόμενη του παράδοση σε λίγες μέρες. Έτσι, αναγκάστηκε να με ανεπαίσθητος.

Φυσικά.... Έχει δίκιο, δεν ξέρω γιατί περίμενα κάτι άλλο.

Φαίνεται πως δεν έχω άλλη επιλογή από το να γυρίσω πίσω στο σπίτι όσο και αν αυτή η σκέψη μου προκαλεί ανακούφα.

Ανάθεμα..

17. Μήνας του Σίτου

Ο Πέτρος... Τι σου έκανα..

Ανάμεσα στις σελίδες του ημερολογίου μου βρήκα ένα κομμάτι χαρτί, πάνω στο οποίο ήταν γραμμένο ένα παραμύθι. Φαίνεται πως ο Πέτρος το έγραψε εκεί σαν έφηβη. Έκανε τόσα πράγματα για μένα και γω του συνημέρηθ'α σαν ζωώ και τώρα είμαι μόνος, χωρίς σπίτι, χωρίς δουλειά, χωρίς οικογένεια.

19. Μήνας του Σίτου

Δάξαμε το παραμύθι του Πέτρος και ήρθε μια απόφαση. Δεν μπορώ να τρέχω άλλο από τα προβλήματα μου αλλά δεν μπορώ να γυρίσω στην Λίμνη-Οχλάντ. Θα πρέπει να εξετάσω για πρώτη φορά μια νέα προοπτική. Θέλω τόσο πολύ να γυρίσω πίσω στην Πεταύρο, να ζήσω συννύμφη. Βρήκα το τοπικό αγγελιογραφείο και ζήτησα να στείλω πίσω ένα μήνυμα στην Πεταύρο.

Προς τον Πέτρο, προς μια νέα αρχή.

ΠΑΡΑΜΥΘΙ

Την ιστορία θα στην πω, κράτε την στην καρδιά σου. Κάποτε, μέσα στην μέση της θάλασσας βρισκόταν ένα πλοίο και μέσα στην μέση αυτού του πλοίου βρισκόταν ένας ταξιδευτής. Ο ταξιδευτής αυτός ονομαζόταν Κίλαος ο Λαμπρομάτης, δηλώνοντας με την μερίλη του ορφανά. Ο Κίλαος λοιπόν ταξίδευε από βασίλειο σε βασίλειο και επιδεικνύονταν ως μερίλος ήρωας. Μια μέρα όπως καμάρωνε την ορφανά του στο κατάστρωμα του πλοίου συνάντησε την νεαρή, άσχημη κόρη του καπετάνιου. Η κοπέλα, ντροπαλιά του προσέφερε ένα κοχύλι λερνιτας του «^Ο Κίλαε, αυτό το δώρο είναι για σένα, είναι τιμή μου που ταξιδεύεις μαζί μας.

Ο Κίλαος όμως, βλέποντας την άσχημη κοπέλα μελάσε.

«Εσύ? Ρωσικά και είναι τιμή σου να ταξιδεύουμε μαζί, χρειαζόταν ένα όμορφο πρόσωπο στο πλοίο αλλιώς οι θεοί της θάλασσας θα μας πετούσαν στα βράχια με την ασχήμια σου.»

Τα άσχημά λόγια του τρύπησαν την καρδιά της νεαρής η οποία, κατεκλινόμενη από μια ξαφνική οργή έσπρωξε τον Κίλαο, πετώντας τον από το πλοίο και μέσα στα βαθιά νερά.

Δυστυχώς ο Κίλαος, παρά την μερίλη του ορφανά, δεν είχε την παραμικρή ικανότητα στο κολύμπι. Παραδομένος στα κύματα, με την τελευταία του ανάσα θώναξε προς τους ουρανούς.

«^Ο Θεοί! Σας παρακαλώ σώστε με! Είμαι πολύ όμορφος για να πεθάνω, αξίζω μια ακόμη ευκαιρία!»

Ξαφνικά, ένα τεράστιο κύμα έπεσε πάνω του, καταπνίνοντάς τον. Όταν άνοιξε τα μάτια του, ο Κίλαος βρισκόταν πάνω σε μια μικροσκοπική βραχονησίδα και μπροστά του εμφανίστηκαν τρεις κόρες της θάλασσας.

«^Ο Κίλαε» αναθώνησαν ταυτόχρονα, «Ακούσαμε τις κραυγές σου και ήρθαμε να σε βοηθήσουμε»

«Κίλαε» είπε η πρώτη η πιο μικρόσωμη, «Εγώ θα σου προσφέρω μια νέα ζωή ως τσιπούρα, έτσι θα μπορείς να κολυμπήσεις μακριά από αυτόν τον βράχο και η θάλασσα θα γίνει το νεο σου σπίτι.»

«Αποκλείεται» απάντησε ο Ιόλαος, «Εγώ? Να γίνω μια άθλια τσπουρά? Ποτέ. Αρνούμαι»

«Πολύ καλά», απάντησε η πρώτη και μικρότερη και εξαφανίστηκε μέσα στα κύματα.

«Ιόλαε» είπε η δεύτερη η πιο απλή «Εγώ θα σου προσφέρω μια νέα ζωή ως κάβουρας, έτσι θα μπηρέσεις να μείνεις ασφαλής εδώ και η βραχονησίδα θα γίνει το νέο σου σπίτι»

« Δεν υπάρχει περίπτωση», απάντησε ο Ιόλαος, «Καβούρι? Αυτά τα πανάσχημα πλάσματα ποτέ δεν τα συμπάθησα. Όχι, δεν το δεχόμαι αυτό»

«Πολύ καλά», απάντησε η δεύτερη και η πιο απλή και εξαφανίστηκε μέσα στα κύματα.

«Ιόλαε» είπε η τρίτη η πιο όμορφη «Εγώ θα σου προσφέρω μια νέα ζωή ως πεταλούδα, έτσι θα μπηρέσεις να πετάξεις μακριά σε πιο όμορφα μέρη»

«Επιτέλους!» αναθώνησε ο Ιόλαος, «Μια λογική προσφορά που μου αξίζει. Ή κρήνη της θάλασσας, ναι, σε ικετεύω, κάνε με μια πανέμορφη πεταλούδα αμέσως!»

Η κρήνη χαμογέλασε και με μια κίνηση του χεριού της ο Ιόλαος ήταν πια μια χρωματιστή πεταλούδα.

Γεμάτος ευτυχία, ξεκίνησε να απομακρύνεται από τον βράχο όταν ξαφνικά ένα χελιδονόπαρο, ελκυόμενο από τα έντονα χρώματα, πήδηξε έξω από το νερό και κατάπιε την πεταλούδα ολόκληρη.